

Sygn. akt II K 252/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w (...) II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Michał Świć

Protokolant: (...)

przy udziale (...) (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 4 lipca, 29 sierpnia i 19 września 2018 r.

sprawy (...) syna (...) i (...) urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

W dniu (...) w miejscowości (...) gm. (...) woj. (...) przywłaszczył powierzony mu przedmiot leasingu – ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...), numerze nadwozia (...) (...) wartości (...) złotych działając tym na szkodę (...) z siedzibą we (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od(...)i od (...) r. do (...) w części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem (...) sygn. akt (...) z dnia (...) za czyn z art. 291§1 kk to jest o czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

I. oskarżonego (...) uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 284§2 kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje go a na podstawie art. 284§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązuje oskarżonego (...) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) z siedzibą we (...) kwoty (...) ((...)) złotych;

IV. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarby Państwa kosztów sądowych.

sygn. akt II K 252/18

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony (...) prowadził działalność gospodarczą pod (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w (...) w (...) zawarł umowę leasingu operacyjnego ze (...). Przedmiotem leasingu był ciągnik siodłowy (...) o nr rej. (...) wartości (...) PLN. W dniu (...) pojazd ten został wydany (...). Raty leasingowe były początkowo spłacane lecz od (...) r. przestały wpływać na konto (...). W związku z powyższym leasingodawca wypowiedział umowę ze skutkiem z dniem (...) r. Oskarżony został wezwany do zwrotu pojazdu. Mimo wezwania do chwili obecnej samochodu nie zwrócił. Nie udało się również ustalić, gdzie pojazd się znajduje. Z zabezpieczonej umowy wynika, że oskarżony wynajął samochód (...). Sam oskarżony twierdził, że przekazał samochód swojemu koledze (...), który miał spłacać raty leasingowe.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego (...) (k. 602), zeznań (...) (k. 603 i 10) i (...) (k. 617-618 i 106) a także na podstawie dokumentów: umowy (k. 107), dokumentacji leasingu (k. 13-17 i 31-33), informacji o przedsiębiorcy (k. 45)

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Stwierdził w nich, że ciągnik siodłowy wziął w leasing na prośbę (...) i (...). Przyznał jednak, że podpisał umowę a sam pojazd został przekazany na działalność gospodarczą prowadzonej przez niego firmy. Oskarżony twierdził, że (...) zobowiązał się spłacać raty leasingowe. (...) zmarł (...) – (...) k. (...). Oskarżony twierdził, że był jedynie „słupem”. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Były one zgodne z ustaleniami stanu faktycznego. Mimo nieprzyznania się do popełnienia czynu wyjaśnienia (...) w sposób oczywisty wskazują, że zarzucanego mu czynu dopuścił się.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom (...). Świadek ten wskazał daty zawarcia umowy z oskarżonym oraz okoliczności w jakich doszło do rozwiązania tej umowy. Zeznania te nie były kwestionowane przez nikogo i w pełni odpowiadały ustaleniom stanu faktycznego.

(...) była partnerką oskarżonego w okresie, którego dotyczy zarzut. Zeznała ona, że oskarżony w (...)r. wyjechał za granicę. Nic nie wiedziała o prowadzonej przez niego w Polsce działalności gospodarczej. Przekazała jednak umowę, z której wynikało, że oskarżony wynajął samochód będący przedmiotem sprawy (...).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka. Były one logiczne i zgodne z ustaleniami stanu faktycznego.

W ocenie sądu zgromadzone dokumenty będące podstawą ustalenia stanu faktycznego w pełni zasługują na wiarę. Potwierdzają zawarcie umowy leasingu między oskarżonym a (...), fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonego oraz to, że wynajął leasingowany samochód (...).

Zeznania (...) (k. 602-603 i 102) nic istotnego do sprawy nie wniosły.

Oskarżony (...) swoim zachowaniem polegającym na tym, że prowadząc działalność gospodarczą pod (...) wziął w leasing ciągnik siodłowy marki (...) a następnie nie spłacił rat leasingowych i nie zwrócił przedmiotu leasingu wypełnił znamiona czynu z art. 284§2 kk. Z samochodem tym postąpił jak ze swoją własnością wynajmując go osobie trzeciej mimo, że nie miał prawa tego robić. Niezależnie od tego, czy działał w swoim imieniu, czy jako tzw. „słup” dopuścił się przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy. Na jego odpowiedzialność nie ma znaczenia to, czy inne osoby (tzn. (...) i (...)) przejęły przedmiotowy pojazd ponieważ stało się tak, za wiedzą i zgodą oskarżonego.

Na marginesie należy zauważyć, że prokurator powinien rozważyć wszczęcie postępowania przeciwko (...) z art. 286§1 kk lub z art. 284§2 kk.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach art. 64§1 kk ponieważ w okresie od 6.11.2003 r. do 1.10.2003 r. i od 3.03.2004 r. do (...) r. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 291§1 kk. Wyrok wydał Sąd Rejonowy w (...) w sprawie (...) (k. 134-136). Dane o karalności oskarżonego oraz o odbytych przez niego karach sąd ustalił na podstawie informacji z rejestru karnego (k. 597) oraz na podstawie wyroku (k. 134-136).

Za popełnienie zarzucanego czynu sąd wymierzył (...) karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby a także zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego. W ocenie sądu wymierzona kara jest adekwatna do wagi czynu i zawinienia oskarżonego. Z uwagi na to, że czyn został popełniony w (...) sąd uznał, że przepisy obowiązujące w tamtym momencie były względniejsze dla oskarżonego i zastosował art. 4§1 kk zawieszając wykonanie kary. Sąd uznał, że zawieszenie wykonania kary pozwoli na to by oskarżony naprawił szkodę, do czego został zobowiązany. Orzeczenie kary bez jej zawieszenia spowodowałoby, że taki obowiązek byłby całkowicie iluzoryczny.

Z powyższych względów sąd orzekł jak w sentencji.